

РЕШЕНИЕ

№ 31955

гр. София, 12.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в
публично заседание на 10.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **3586**
по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и е образувано по жалба на Т. С. (Т. S.), гражданин на Република М., [дата на раждане] , паспорт № АВ2255436, подадена чрез адв. Р. С., съдебен адрес [населено място], [улица], против Заповед № 292з-300 от 10.02.2026 г., издадена от Директора на Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОД на МВР) – К., с която на основание чл. 44, ал. 1, чл. 42з, ал. 1, т. 1 и ал. 3 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ и в изпълнение на чл. 24, пар. 1, буква а) от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета от 28 ноември 2018 г. за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система (ШИС) в областта на граничните проверки за изменение на Конвенцията за прилагане Споразумението от Шенген и за изменение и отмяна на Регламент (ЕО) № 1987/2006 на Т. С. е наложена принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години. В жалбата са изложени са съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед. Сочи се липса на компетентност на издателя на оспорената заповед, липса на мотиви, липса на конкретни фактически основания по чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ и които обосновават твърдението, че оспорваният представлява заплахата за обществен ред и националната сигурност, нарушение на принципа на съразмерност. Не е съобразено обстоятелството, че жалбоподателят имал право на безвизово пребиваване на територията на Република България за срок от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период, същият е пребивавал в рамките на

разрешения срок, без да превишава допустимия период, няма установени административни и наказателни нарушения. Сочи се липса на индивидуална оценка на поведението на лицето и необходимостта от толкова продължителна забрана. Иска се от съда да отмени оспорената заповед.

В открито съдебно заседание, жалбоподателят не се явява и не се представлява. Чрез процесуалния си представител по пълномощие, в депозирано по делото писмено становище, поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Претендира присъждане на направените по делото разноски за заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие при условията на чл. 38 от ЗА.

Ответникът Директорът на ОД на МВР – К., редовно призован, не се явява и не се представлява в съдебното производство, не представя становище по жалбата.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от докладни записки № УРИ 292р-4263 от 10.02.2026 г. и рег. № 292р-4262 от 10.02.2026 г. на 10.02.2026 г. около 00.10 часа по сигнал от РДГП – Р. и във връзка с оперативни мероприятия по противодействие на незаконната миграция е засечен и спрян за проверка от служители на РУ – К. на територията на [населено място] лек автомобил марка „М. В. - 111“, светло сив металик с български рег. [рег.номер на МПС]. При извършената проверка на пътниците в лекия автомобил е установено лицето Т. С., гражданин на Република М., [дата на раждане], паспорт № АВ2255436, който има забрана за влизане в страната и е включен в информационния масив на нежеланите в страната чужденци съгласно чл. 21а, ал. 1 от ЗЧРБ. Лицето е задържано в РУ – К. при ОД на МВР – К..

При извършена проверка в информационните масиви на МВР е установено, че на Т. С. със заповед рег. № 6865ПАМ-565/15.07.2024 г. на ГПУ - Е. е наложена принудителна административна мярка „Връщане на чужденец до страна на произход М.“. Лицето е било установено на 15.07.2024 г. да управлява лек автомобил А. Q7 с рег. [рег.номер на МПС], като при извършена проверка от служители на ГПУ - Е. същият е представил неистинско СУМПС с имената на друго лице, като не е могъл да установи самоличността си и влизането в страната по законоустановения ред. Мярката е изпълнена на 13.01.2026 г., тъй като лицето е изтърпявало наложено наказание „лишаване от свобода“ в Затвора в [населено място].

Със заповед рег. № 5403ПАМ-3/09.01.2024 г. на ГПУ - Р. и заповед за поправка на допуснатата очевидна фактическа грешка рег. № 5403ПАМ-23/19.02.2024 г. на ГПУ - Р. на лицето е наложена ПАМ „Забрана за влизане на територията на държавите - членки на Европейския съюз“, за срок от пет години, считано от 09.01.2024 г. до 08.01.2029 г., която е във връзка с н.д.№ 735/2024 на Районен съд - Русе за извършено престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4 от НК (трафик на хора с използване на МПС), което е приключило със Споразумение № 177 от 09.05.2024 г., като на лицето е определено наказание „лишаване от свобода“ за срок от три години, както и глоба в размер на 10 000 лева.

На лицето са налагани три броя ПАМ „Забрана за напускане на Република България на чужденец“, които са във връзка с различни наказателни производства спрямо него. Със заповед № 5373з-6/11.02.2025 по описа на ОД на МВР - Р. на лицето е наложена ПАМ „Забрана за напускане на Република България на чужденец“, която е наложена във връзка с получено Определение № 30/29.01.2025 г. за одобряване на споразумение за прекратяване на нп по нхд № 2208/2024 г. по описа на Районен съд - Русе, влязло в сила на 29.01.2025 г., с което на лицето е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца. Наложена ПАМ се налага

на чужденец, който е осъден с влязла в сила присъда и не е изтърпял наложеното наказание. Със заповед УРИ 272з-3573/02.09.2024 г. по описа на ОД на МВР - Х. на лицето е наложена ПАМ „Забрана за напускане на Република България на чужденец“. Наложената ПАМ е във връзка с влязло в сила Определение за одобряване на споразумение № 110 от 06.08.2024 г., постановено по нохд № 464/2024 г. по описа на Районен съд - Несебър, което не е изтърпяно и с което чуждият гражданин е осъден на 6 месеца лишаване от свобода. Със заповед рег. № 251з-6043/14.10.2024 г. по описа на ОД на МВР - Б. на лицето е наложена ПАМ „Забрана за напускане на Република България на чужденец“. Наложената ПАМ е във връзка с влязло в сила Определение за одобряване на споразумение от 09.09.2024 г. по нохд № 3434/2024 г. по описа на Районен съд - Бургас, с което чуждият гражданин е осъден на 1 година лишаване от свобода при първоначален общ режим на изтърпяване за извършено престъпление по чл. 343б, ал.1 от НК и по чл. 316 във връзка с чл. 308, ал. 2 във връзка с ал. 1 във връзка с чл. 23, ал. 1 от НК.

Установява се от събраните в производството доказателства, че за периода 2024 г. – 2025 г. Т. С. е осъждан на „лишаване от свобода“ за извършени престъпления на територията на страната, съответно: по нохд № 828/2023 г. на Районен съд – Несебър, в сила от 05.12.2023 г., за престъпление по чл. 343б, ал. 1, чл. 343г, управление на МПС в пияно състояние, управление на превозно средство под влиянието на алкохол или наркотични вещества – лишаване от свобода за срок от 3 месеца; по нохд № 735/2024 г., влязло в сила на 09.05.2024 г., за престъпление по чл. 279, чл. 280 към група нарушение на границата, престъпления срещу миграционното право – на 09.12.2023 г. в [населено място] е направил опит да преведе през границата на страната отделни лица без разрешение на служителите на ГКПП-ГПУ-Р., като преведените лица не са български граждани и е използвано МПС (чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4, пр. 1 вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. чл. 18, ал. 1 от НК) – лишаване от свобода за срок от 3 години; по нохд № 464/2024 г. по описа на Районен съд – Несебър, в сила от 06.08.2024 г., за престъпление по чл. 316 Ползване на неистински подправен документ и престъпление по чл. 343в, ал. 2 Управление на МПС с административно наказание, без свидетелство, управление на превозно средство без свидетелство за управление или след лишаване от право за управление – лишаване от свобода за срок от 6 месеца и лишаване от свобода за срок от 5 месеца; по нохд на Районен съд – Бургас за престъпление по чл. 343б, ал. 1, чл. 343г Управление на МПС в пияно състояние – 1.2 Управление на превозно средство под влиянието на алкохол или наркотични вещества – лишаване от свобода за срок от 1 година; по нохд № 2208/2024 г. по описа на Районен съд – Русе, в сила от 29.01.2025 г., за престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 4 от НК Неправомерно превеждане през граница с транспортно средство, Улесняване на неразрешено влизане и пребиваване – лишаване от свобода за срок от 1 година и 6 месеца. Установява се, че по нохд № 650/2024 г. по описа на Районен съд – Елхово, в сила от 31.01.2025 г., за престъпление по чл. 316, чл. 308, ал. 2 Ползване на подправен документ на жалбоподателя е наложено наказание Пробация.

Със Заповед рег.№ 540зПАМ-3/09.01.2024 г. на ГПУ - Р. на Т. С. е наложена принудителна административна мярка „Забрана за влизане на територията на държавите - членки на Европейския съюз“, за срок от пет години, считано от 09.01.2024 г. до 08.01.2029 г., като лицето е запознато, че има наложена забрана за влизане, която важи до 07.01.2029 г. (заповедта е връчена лично на оспорващия, което той е удостоверил с подписа си), но въпреки това Т. С. не спазва наложената мярка и е влязъл и пребивава на територията на Република България в нарушение на наложената ПАМ и ЗЧРБ.

На Т. С. два пъти е налагана обезпечителна мярка по ЗЧРБ „Принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ към Дирекция Миграция“ със заповеди № 386зПАМ 567/15.07.2024 г. и № 5634з-5535/11.12.2025 г.

Установено е, че оспорващият няма жилище на територията на Република България, не работи, няма семейство в страната.

Установено е, че Т. С. е включен в информационния масив на нежеланите в страната чужденци съгласно чл. 21а, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ за лица, ангажирани към незаконна дейност по смисъла на чл. 280 и чл. 281 от НК, изразяваща се в извършване на незаконно въвеждане на трети лица от българо-турската граница, транзитирането им през територията на страната и тяхното последващо извеждане през българо-сръбската граница.

Изготвено е предложение УРИ: 292р-4222 от 10.02.2026 г. от Началника на Група „Миграция“ до Директора на ОД на МВР - К., с което предвид установените факти, посочени по-горе, се предлага на Т. С. да се наложи принудителна административна мярка „Забрана за влизане на и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години.

Допълнително е посочено, че молдовският гражданин представлява сериозна заплаха за обществения ред, отчетени са обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, Т. С. многократно и съвсем съзнателно извършва общественоопасни деяния, обявени от закона за наказуеми, доказани по надлежния ред с влезли в сила присъди, Т. С. пребивава в Република България в нарушение на Заповед № 5403 ПАМ-3/09.01.2024 г., с която му е наложена забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС до 08.01.2029 г.

Във връзка с установените факти и обстоятелства е формулиран извод, че Т. С. системно и съзнателно нарушава обществения ред в страната и поведението му до момента на територията на Република България – участието му в трафик на хора, подправяне и използване на неистински документи, управление на МПС след употреба на алкохол – в условията на рецидив и с неистински документи и съзнателно нарушаване на забраната за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС представлява сериозна заплаха за обществения ред в Република България.

Въз основа на направеното предложение УРИ: 292р-4222 от 10.02.2026 г. е издадена оспорената заповед, с която на основание чл. 44, ал. 1, чл. 42з, ал. 1, т. 1 и ал. 3 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ и в изпълнение на чл. 24, пар. 1, буква а) от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета от 28 ноември 2018 г. за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система (ШИС) в областта на граничните проверки за изменение на Конвенцията за прилагане Споразумението от Шенген и за изменение и отмяна на Регламент (ЕО) № 1987/2006 на Т. С. е наложена принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години. Заповедта е съобщена на оспорващия в присъствие на преводач на 10.02.2026 г. Жалбата е подадена в Административен съд София-град на 16.02.2026 г.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

Съдът намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице съгласно чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което същата е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съдът констатира, че оспорената заповед, е издадена в писмена форма и от компетентен орган, неоснователни са изложените в жалбата възражения в този смисъл. Съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ

принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Г. полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. Оспорената заповед е издадена от Директора на ОД на МВР – К., следователно оспорената заповед е издадена от компетентен орган и поради това не е налице основание за прогласяването на нищожността ѝ съгласно чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка чл. 146, т. 1 от АПК. Видно от доказателствата по делото, административният орган е издал акта си, след като е изяснил фактите и относимите обстоятелства от значение за случая. В мотивите на оспорения акт са посочени съответните правни основания и препращане за фактически обстоятелства към предложение УРИ: 292р-4222 от 10.02.2026 г., с които е обосновано приложението на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. Предвид това, съдът счита, че са спазени изискванията за форма и съдържание по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочени са както правните норми от ЗЧРБ, така и съответстващите им фактически обстоятелства - данните, че жалбоподателят е съпричастен към незаконното въвеждане на територията на страната на чужди граждани, които се извеждат от посоченото в цитираното предложение. Изложени са фактическите обстоятелства, които обосновават съдържанието на разпореденото волеизявление по чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. Зачетено е правото на адресата да участва в административното производство и е осигурена възможност да разбере неговото съдържание и съответно да организира защитата си. В тази връзка съдът отчита, че в административното производство не са допуснати процесуални нарушения и оспорената заповед е издадена в законоустановената форма.

Правилно е приложен и материалният закон.

Чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ предвижда принудителните административни мерки, които се налагат на чужденците по този закон, като с т. 4 е въведена ПАМ „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз“. Съгласно чл. 42з, ал. 1 от ЗЧРБ забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз, се налага, когато: са налице основанията по чл. 10, ал. 1 (т. 1); не е предоставен срок за доброволно напускане при условията на чл. 39б, ал. 4 (т. 2); чужденецът не изпълни задължението за връщане (т. 3); краткосрочно пребиваващ чужденец не напусне територията на страната след изтичане на разрешения срок на пребиваване (т. 4). Ал. 3 предвижда, че забраната за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз е за срок до 5 години. Забраната за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз може да е за срок, по-дълъг от 5 години, когато лицето представлява сериозна заплаха за общественния ред или за националната сигурност. Съгласно чл. 4 от същия член забраната за влизане може да се наложи едновременно с принудителната административна мярка по чл. 40, ал. 1, т. 2 или по чл. 41, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1.

В настоящия случай в акта за налагане на ПАМ органът се е позовал чл. 42з, ал. 1, т. 1, предвиждащ забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на ЕС, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Процесната ПАМ е наложена на основание чл. 10, т. 1, т. 4 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, за когото има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. По делото не се спори, че жалбоподателят е чужд гражданин - чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от ЗЧРБ.

В случая от посочените в заповедта фактически основания за издаването ѝ недвусмислено се

извежда съдържанието именно на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ - наличието на данни, че жалбоподателят като чужденец е направил опит за извеждане на лица в други държави. Нормите, регламентиращи мерките за административна принуда и процедурата по налагането им, са императивни и задължителни за административния орган. Релевантно и достатъчно основание за прилагането на принудителната административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ е наличието на данни за извършен опит за незаконно извеждане на чужденци в други държави, каквито в настоящия случай са безспорно установени. Изложените в заповедта обстоятелства, съставляващи фактически основания за издаването ѝ, безспорно осъществяват хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ и обуславят прилагане на мярката по чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. В конкретния случай административният орган е препратил изрично към мотивите, изложени в предложение УРИ: 292р-4222 от 10.02.2026 г. Изложените в предложението мотиви съответстват на посоченото в оспорената заповед правно основание за издаването ѝ, поради което следва, че са налице предвидените в чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ предпоставки за прилагане на ПАМ. В мотивите на Предложение УРИ: 292р-4222 от 10.02.2026 г. като основание за налагане на принудителната административна мярка е посочен именно този факт, който не се оспорва от жалбоподателя. Практиката мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаване на обжалвания индивидуален административен акт, се прилага трайно, не противоречи на закона и е в съответствие с тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС. Ето защо, съдът приема, че същите са достатъчни, за да бъде приложена посочената разпоредба. В тази връзка следва, че заповедта е мотивирана, включително и чрез препращане в съдържанието ѝ към посоченото предложение.

Процесният случай попада в основанието по чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ, а именно когато има данни, че чужденецът извършва незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. Посочената фактическа обстановка, свързана с установено незаконно въвеждане на лица в страната от молдовския гражданин, безспорно осъществява хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ и респективно прилагането на мярка по чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Достатъчно основание за прилагане на принудителната административна мярка, както бе посочено и по-горе, е наличието на данни за извършено от страна на молдовския гражданин за незаконно въвеждане на чужденци, каквито в настоящия случай са безспорно установени. Последното е безспорно установено от данните по делото, предвид горецитираното наказателно производство срещу жалбоподателя. По нощд № 2208/2024 г. по описа на Районен съд – Русе оспорващия Т. С. е признат за виновен в това, че на 09.12.2023 г. в [населено място] на съвместен ГКПП „Д. мост“, [населено място] в съучастие с К. К. е направил опит да преведе през границата отделни лица без разрешение на надлежните органи на властта - служителите на ГКПП-ГПУ-Р., като певедените не са български граждани , а граждани на И. и е използвано МПС – товарен автомобил марка „М.“, модел „В.“ с рег. [рег.номер на МПС] , българска регистрация, като деянието останало недовършено по независещи от волята му причини. Деянието е квалифицирано като престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4, пр. 1 вр. ал. 1 вр. чл. 18, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 от НК, на Т. С. е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 1 година и шест месеца.

Неоснователни са наведените в жалбата доводи за незаконосъобразност на обжалваната заповед, тъй като не били изложени мотиви дали личното поведение на чужденеца представлява заплаха за обществото. Както беше посочено, релевантно и достатъчно основание за прилагането на принудителната административна мярка е наличието на данни за извършен опит от страна на молдовския гражданин за незаконно извеждане на чужденци (граждани на И.) в други държави, каквито в настоящия случай са безспорно установени. С оглед позоваването на предложение УРИ: 292р-4222 от 10.02.2026 г. съдът приема, че оспореният акт се базира на индивидуална

преценка на случая на жалбоподателя. В конкретния случай в предложението УРИ: 292р-4222 от 10.02.2026 г. са посочени обстоятелствата, относими към личното положение на оспорващия – чужденецът не принадлежи към категорията на уязвимите лица, няма семейство в република България, няма наличие на производство по ЗУБ или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, налагането на ПАМ няма да ограничи правото на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето, във връзка с което е посочено, че не са налице особени причини, обосноваващи възможност да не се приложат разпоредбите на чл. 42, ал. 2, т. 1 от ЗЧРБ. Решението за налагане на ПАМ е взето индивидуално и въз основа на обективни критерии по смисъла на предложението 6 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. Установено е участието на чуждия гражданин в трафик на хора, както и, че същият е осъждан за няколко извършени тежки умишлени престъпления на територията на Република България. Тези обстоятелства не се оспорват от жалбоподателя и се установяват от приобщената по делото Справка за съдимост.

Съдът намира, противно на доводите на жалбоподателя, че в конкретния случай не е допуснато нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК. Същият предвижда, че административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел, която в случая е охрана на обществената сигурност, предотвратяване на престъпления, за защита на правата и свободите на другите граждани на обществото ни. Преценката на баланса между мярката и визирана цел следва да се извърши съобразно чл. 6, ал. 2 от АПК – без да се засягат права и законни интереси на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. При съобразяване на доказаното лично поведение на чуждия гражданин следва да се приеме, че същият представлява достатъчно сериозна и реална заплаха за защитим обществен интерес, поради което при преценка на баланса по чл. 6, ал. 2 от АПК превес следва да се даде на последния. При безспорно установено законово основание за налагане на процесната ПАМ издателят на оспорения акт е действал при условията на обвързана компетентност, без да има избор дали да наложи мярката или не. Това е така, тъй като нормите, регламентиращи мерките за административна принуда и процедурата по налагането им, както бе посочено и по-горе, са императивни и задължителни за органа. За прилагането им е необходимо само установяване на визирания в хипотезата на нормата юридически факт – за посочената ПАМ, че конкретното лице извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. Този факт, както се посочи по-горе в мотивите, е безспорно доказан в административното производство. Съдът намира, че намесата в личния и семеен живот на лицето съответства на належаща обществена нужда и по-специално е пропорционална на преследваната легитимна цел, в този смисъл е необходима в едно демократично общество, не е нарушен принципът на пропорционалност. С процесната заповед и нейното изпълнение не се засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, тъй като лицето пребивава незаконно на територията на страната. Преценката за наличие на заплаха за обществената сигурност и нейната сериозност принадлежи на компетентния орган, който има правомощието да налага принудителни административни мерки. Правото на неприкосновеност на личния и семеен живот не е абсолютно право и може да бъде предмет на ограничения, наложени от държавата, но само, когато ограничението е предвидено в закон и е необходимо в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или

на правата и свободите на другите. Според ал. 2 на чл. 8 ЕКПЧ намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. С посочената норма са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушаване на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. За всеки отделен случай следва да се прецени дали намесата е в съответствие с изискванията на чл. 8, ал. 2 от ЕКПЧ, а именно дали е предвидена в закона, преследва легитимна цел и е необходима в едно демократично общество. Процесната заповед се основава на изрична норма от ЗЧРБ, наложена е в рамките на контрола на влизането и пребиваването на чужденци в страната, тя преследва законни цели по смисъла на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията и по правото на ЕС - националната и обществената сигурност. Тази намеса трябва да е „необходима“, т.е. съответна на належащата обществена необходимост и пропорционална на преследваната легитимна цел. Съдът намира, че в случая безспорно държавата се намесва в правото на личния живот на чужденеца, но тази намеса е предвидена в закона, основава се изцяло на личното поведение на оспорвания и преследва легитимна цел. В конкретния случай, при преценка на баланса между визираното индивидуално положение на чуждия гражданин и защитата на националната сигурност и обществения ред, която съставлява особено важен държавен и обществен интерес, приоритет следва да се даде на обществения интерес. Осъществено от лицето деяние, освен че съставлява престъпление съгласно българското законодателство, съответно налице е незачитане на законите и установения правов ред в Република България, се включва в областта на особено тежката престъпност с трансгранично измерение съгласно чл. 83, пар. 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС). Поради това наложената мярка е пропорционална на заплахата, създадена от поведението на чуждия гражданин и с нея не се засяга в недопустима степен правото му на личен и семеен живот, гарантирано от Конвенцията, включително с определения срок на ПАМ.

Съдът приема, че определеният с оспорената заповед максимален срок на налагане на ПАМ от 5 години е пропорционален и съразмерен на преследваната цел. Според Съображение 14 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО следва да се въведе забрана за влизане, забраняваща влизането и престоя на територията на всички държави-членки. Срокът на забраната за влизане следва да бъде определен, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение в отделния случай и неговата продължителност не бива, по принцип, да надвишава пет години. Това изискване е уредено и в чл. 11, пар. 2 от Директива 2008/115/ЕО, според който продължителността на забраната за влизане се определя, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение за отделния случай, и по принцип не надвишава пет години. Тя може обаче да надвиши пет години, ако гражданинът на трета страна представлява сериозна заплаха за обществения ред, обществената или националната сигурност. При положение, че срокът на ПАМ не е законоустановен, респективно може да бъде различен при нормирана само горна граница, административният орган е длъжен да обоснове защо е избрал избрания от него срок за налагане на ПАМ. В случая такава обосновка, както бе посочено и по-горе, се съдържа в документите, предхождащи нейното издаване, в този смисъл съдът намира, че наложеният максимален срок на ПАМ не е необоснован и няма нарушение на принципите на пропорционалност и ефективност в светлината на Директива 2008/115/ЕО.

Заповедта е издадена и в съответствие с целта на закона – предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните

последници от тях, конкретно да не се допускат до територията на страната чужденци, които не спазват установения в страната правен ред.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните и материалните правила по издаването ѝ и е съобразена с целта на закона, поради което подадената жалба срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора при липса на искане от страна на ответника разноси не следва да се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Трето отделение, 16-ти състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. С. (Т. S.), гражданин на Република М., [дата на раждане] , паспорт № АВ2255436, подадена чрез адв. Р. С., съдебен адрес [населено място], [улица], против Заповед № 292з-300 от 10.02.2026 г., издадена от Директора на Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОД на МВР) – К., с която на основание чл. 44, ал. 1, чл. 42з, ал. 1, т. 1 и ал. 3 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ и в изпълнение на чл. 24, пар. 1, буква а) от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета от 28 ноември 2018 г. за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система (ШИС) в областта на граничните проверки за изменение на Конвенцията за прилагане Споразумението от Шенген и за изменение и отмяна на Регламент (ЕО) № 1987/2006 на Т. С. е наложена принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: